

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/30/2018
Identifikačné číslo spisu: 510203663
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:510203663.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu N. V., nar. XX. X. XXXX, D.. X, Z., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Michalovčíkom, Makovická 768/20, Svidník, proti žalovanému E.. F. C., G. XXX, zastúpenému advokátkou Katarínou Adamovskou, Žiškova 6, Košice, o zaplatenie sumy 51.375,50 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4CoKR/17/2017-475 zo 14. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 30Cbi/10/2010-433 z 25. januára 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.381,04 € s 5% p. a. úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 10. júna 2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žiadnej zo strán sporu nepriznáva náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že má za preukázané, že žalovanému boli spoločnosťou Wagner Slovakia spol. s r. o. poskytnuté finančné prostriedky. Výpoveďami svedkov, najmä E.. W., bývalého konateľa a spoločníka uvedenej spoločnosti a tiež účtovníčky spoločnosti, mal za preukázané, že uvedené finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté ako pôžička. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa premlčania súd uviedol, že predmetná pohľadávka premlčaná nebola, keď dlžník bol listom zo dňa 28. januára 2010 vyzvaný vrátiť finančné prostriedky do termínu 7. februára 2010, pričom podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, teda v prejednávanej veci splatnosť pôžičky nastala dňa 7. februára 2010, odo dňa ktorého začala plynúť premlčacia lehota, ktorá sa prerušila dňom podania žaloby, a to 23. marcom 2010, teda pred uplynutím premlčacej lehoty. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie ďalej špecifikoval, ktoré pohľadávky v položkách zo súborov pohľadávok č. I, II, III, IV a V, uplatnených správcom, uznal a v akom rozsahu a uviedol dôvody, pre ktoré určité pohľadávky z jednotlivých súborov, vytvorených správcom, nepovažoval za oprávnený nárok žalobcu. V súvislosti so

s pochybnosťami o podpisov na výdavkových pokladničných dokladoch zo strany žalovaného, súd prvej inštancie uviedol, že tieto námietky nepovažoval za dôvodné, nakoľko dospel k záveru, že v súvislosti s nimi žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keď neposkytnutím súčinnosti znalcovi zmaril znalecké dokazovanie. Posúdiac právny vzťah účastníkov podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka ako zmluvu o pôžičke, priznal súd prvej inštancie žalobcovi aj právo na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. v sadzbe 5% ročne od 10.06.2010 do zaplatenia, teda až odo dňa doručenia žaloby žalovanému, nakoľko žalobca nepreukázal skoršie doručenie výzvy na vrátenie finančných prostriedkov žalovanému. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojitosti s ustanovením § 257 OSP (správne CSP - poznámka dovolacieho súdu) a pomer úspechu účastníkov konania v konaní.

3. Na odvolanie obidvoch účastníkov Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 4CoKR/17/2017-475 zo 14. septembra 2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia konštatoval, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie pri vyčíslení priznanej sumy v prospech žalobcu vychádzal len z rozdielu medzi uznanými a neuznanými pohľadávkami z prvého súboru a nevzal do úvahy rozdiel uznaných a neuznaných pohľadávok po odpočte náhrady pôžičiek žalovaným aj z druhého až štvrtého súboru. Za nesprávne ďalej označil dôvody rozsudku súdu prvej inštancie týkajúce sa jeho zamietnutej časti ohľadom neuznania pohľadávok v prospech účtu manželky žalobcu E.. H. C.. Odvolací súd konštatoval, že je právne irelevantné, na aký účet boli pravidelne zasielané finančné prostriedky, pokiaľ na ich úhradu v prospech manželky E.. H. C. dal príkaz žalovaný ako štatutár na tzv. zálohy, ktoré inak súd prvej inštancie správne posúdil ako pôžičku. Odvolací súd uzavrel, že pokiaľ tieto finančné prostriedky boli poukazované na súkromný účet E.. H. C., s ktorým bol oprávnený disponovať aj jej manžel t. j. žalovaný, nie je možné bez ďalšieho konštatovať, že tieto prostriedky neboli vyplácané v prospech účtu disponenta, t. j. žalovaného. Za nesprávne označil odvolací súd závery súdu prvej inštancie týkajúce sa určenia počiatku povinnosti platiť úroky z omeškania a to s poukazom na § 46 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZoKR“). Vzhľadom na vyššie uvedené uložil súd prvej inštancie ustáliť výšku tzv. pôžičky z celkových pohľadávok označených ako súbor I - IV, a to uznaných pohľadávok, započítať aj výdavky vyplácané v prospech E.. H. C. a z tejto celkovej sumy odpočítať vrátené zálohy žalovaným a na základe vyššie naznačeného postupu vyčísliť dlžnú sumu, ktorú žalovaný ako štatutár úpadcu nevrátil úpadcovi.

4. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný dovolanie, z obsahu ktorého vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ CSP tvrdiac, že postupom dovolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Dovolateľ videl pochybenie na strane dovolacieho súdu v tom, že ku skutkovým zisteniam dospel na základe viacerých údajných tvrdení svedkov, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nikdy neodznali. Dovolateľ ďalej uviedol, že má opodstatnené podozrenie, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal nielen z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise, ale že bol ovplyvnený aj iným spôsobom. Dovolateľ uviedol, že nadobudol presvedčenie, že skutočným žalobcom je bývalý spoločník spoločnosti Wagner Slovakia spol. s r. o. a svedok E.. P.H., ktorého dcéra F.. U.H. medzičasom W. (sudkyňa Okresného súdu Košice II) je manželkou prokurátora F.. Q. W. a nevestou predsedu Krajského súdu v Košiciach - priameho nadriadeného všetkých členov senátu 4CoKR. Na základe uvedeného uzavrel, že ak sú jeho podozrenia pravdivé, je daný aj dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 420 písm. e/ CSP.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie podľa § 447 CSP odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie v zmysle § 420 CSP prípustné, poukazujúc na závery prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 26. apríla 2017, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/131/2017 zo 16. augusta 2017. Dovolanie proti výroku rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 5.381,04 € a vec mu vrátil na ďalšie konanie označil za neprípustné aj z dôvodu, že napadnutým rozhodnutím odvolací súd dovolaniu žalovaného de facto vyhovel.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Dovolanie žalovaný odôvodnil dovolacími dôvodmi uvedenými v § 420 písm. e/ a f/ CSP.

8. Pred vecným prejednaním dovolania dovolací súd najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

9. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9.1. Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

9.2. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd dovolaním napadnutým uznesením zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

11. Vecou samou sa vo všeobecnosti rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom sporu (žalobcom), ktorý predstavuje predmet daného sporu. Rozhodnutím vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd meritorne zaoberá nárokom, ktorý strana sporu uplatnila, pričom žalobou uplatnený nárok posudzuje podľa hmotného práva. So zreteľom na uvedené dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o zrušení rozsudku súdu prvej inštancie nemá povahu rozhodnutia vo veci samej, nakoľko sa ním meritorne nerozhodlo o právach a povinnostiach sporových strán. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení.

12. Pod pojmom „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“ má zákon na mysli také rozhodnutie, ktorým sa konanie skončilo bez toho, aby sa vec meritorne rozhodla (napr. uznesenie o zastavení odvolacieho konania v dôsledku späťvzatia odvolania, nezaplatenia súdneho poplatku, uznesenie o odmietnutí oneskorene podaného odvolania a podobne). Za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí však rozhodne nemožno považovať kasačné procesné uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, keďže súd prvej inštancie bude ďalej v konaní pokračovať. V dôsledku kasácie rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 236/2016 z 19. januára 2017 publikované v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR č. 3/2017, uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/131/2017 zo 16. augusta 2017).

13. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že uznesenie, ktorým odvolací súd v danom prípade zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (vo veci vymedzenej žalobou) končí. Keďže z uvedeného dôvodu proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie v zmysle ust. § 420 písm. e/ a f/ CSP, dovolací súd dovolanie odmietol ako procesne neprípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej nesprávnosti.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.